

— Виждамъ съмъ го много пѣтя при господаря си въ Варшавѣ.

— Хубавецъ ли е нѣкой ?

— Спретень и гыздавъ е, а на израсть колкото мене.

— Образътъ му ?

— Привлекателень ; кажи го че е единъ

— Единъ налжмникъ, каза той като прѣсѣче думѣтъ ми гнѣвливо ; ако бы да влѣтъ въ рѣцѣтъ ми нѣкога ще му

— Увѣрватъ, пане, че е юначень.

— Той ли ? Обзалагамъ ся, че незнае друго нищо, освѣнъ да подлѣгва момытъ ! Само да ми мине на рѣкѣтъ и азъ ще го научъ на умъ и на разумъ.

На тѣзи думы бѣхъ принудень да погълнѣ гнѣвътъ си и да ся привардѣх да не истървѣх нѣкойх думѣ ; а и той слѣдъ това проговори нѣкакъ покротко и рече :

Има много врѣме отъ какъ Пулосскый не ми е писалъ, кждѣ ся намѣрва сега ?

— Пане, именно ми е зарѣчано да не обаждамъ никому ; казувамъ ви само че силны причины го принуждаватъ да утай прибѣжището си и да го не пише никому ; а това той скоро ще дѣйде самичкѣ да ви го истѣлкува.

Дурлинскый останѣ смаянъ на послѣднитѣ ми думы, и като че видѣхъ едно стреснуваніе на лицето му. Погледа тогазъ повѣренныйтъ си, който ся виждаше и той като него смутень.